

EENHEID

Hoewel hoogleraar De Vos de (nieuwe) politiek in het zuiden afbreekt en Minister-President Van Cauwenberghe ze ophemelt, hebben ze niettemin meer gemeen dan ze zelf denken. Beiden redeneren immers vanuit de stelling als zou België zijn samengesteld uit twee, enorm verschillende, deelgebieden –*quod non*. Op Europees vlak pleiten politici in dat geval trouwens voor harmonisering en eenheid, bij ons breken ze de staat af. Volgens Van Cauwenberghe is overigens interne verdeeldheid een luxe die zijn regio zich niet veroorloven kan. Het is dan uiteraard onlogisch te denken dat België met minder inwoners dan Mexico-stad en een kleinere oppervlakte dan de meeste Duitse deelstaten dit wel kan. Zolang België de huidige confederale vorm behoudt in plaats van een meerpolig, unitair systeem met negen provincies, kunnen de problemen niet ten gronde aangepakt worden. Dan komt men tot absurde situaties waarbij, De Vos merkt het op, voor 40% van de Belgen de belastingen omlaag kunnen gaan en op federaal niveau daarentegen stijgen. Of vice versa. De regionale regeringen zijn vandaag trouwens meer centralistisch dan België ooit was. Zo wenst Van Cauwenberghe de provinciale fiscale autonomie nog in te dijken. Zou het niet tijd worden om in België te doen wat de Duitse Kanselierskandidate A. Merkel voorstelt: zorgen voor meer eenheid en solidariteit met het arme landsdeel? De Minister-President heeft ongelijk: niet de deelstaten moeten in dialoog gaan, wel de burgers. Ongeacht hun taal.

Bruno Yammine

coördinator studiedienst BUB

Gepubliceerd in De Standaard van 7.09.05

HERVORMINGEN

Docent Marc Sinnaeve maakt in zijn opiniestuk „De tegenmacht aan de macht" (*DS 5 oktober*) een interessante, maar onvolledige analyse. De participatie is inderdaad het echte euvel in België. Maar het volstaat niet een mentaliteitswijziging te prediken bij de partijen om een tegenbeweging op gang te brengen. Er is nood aan structurele ingrepen.

Het valt nauwelijks te ontkennen dat ons federalisme uitermate onstabiel, complex, tijd- en geldrovend is. Sinnaeve noemt ons overlegmodel een prima model van conflictbeheersing. Maar is dat wel zo? Voor de staatshervormingen hun intrede deden, schoten de Belgen toch ook niet op elkaar? Bovendien lijkt het overlegmodel in (con)federale context (zie B-H-V of DHL) eerder een polemologisch uitgangspunt dan een constructieve oplossing voor de Belgische samenlevingsproblemen.

Als je spreekt over het versterken van lokale bestuursniveaus om de democratie te verstevigen, trek je best je redenering door. Concreet betekent dat dat de ondergeschikte bestuursniveaus - de provincies en de steden - moeten versterkt worden en niet de overbodige gewesten en gemeenschappen.

Hoe meer politieke ambten er zijn, des te groter de kans op corruptie. Maar als we de instellingen op zo'n manier stroomlijnen dat ze door één, door alle Belgen verkozen, gezag gecontroleerd worden, daalt de kans op grootschalige corruptie en stijgt het democratisch besluitvormingsgehalte van onze staat.

Bruno Yammine

coördinator studiedienst BUB

Gepubliceerd in De Standaard van 6.10.05